

Hannah Richell

DE
ZWIJGENDE
ZEE

the house of books

Oorspronkelijke titel

Secrets of the Tides

Uitgave

Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2012 by Hannah Richell

Copyright toelichting over het landschap achterin © 2012 by Orion Books

Copyright foto's bij toelichting landschap © 2012 by Mark Rusher

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp

WWW.AMVP.NET Annemarie van Pruysen

Omslagdia

Getty Images

Foto auteur

David Griffiths

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3792 1

ISBN 978 90 443 3793 8 (e-book)

NUR 302

D/2013/8899/25

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Een halflege trein boemelt door velden en akkers in de richting van de grote stad, met zijn buitenwijken van grijs beton. In het laatste rijtuig zit een jonge vrouw ineengedoken in een hoekje. Haar haar valt als een sluier voor haar gezicht en verbergt haar tranen. In haar zak zit een antieke broche. Haar vingers strijken over het koude edelmetaal. Ze draait de broche om in haar hand, telkens weer, op het ritme van de ratelende wielen. Als ze het echt niet langer uithoudt, drukt ze de speld uit het slotje en steekt die diep in het vlees van haar handpalm. Het doet erg pijn, maar ze kan er niet mee ophouden. Steeds dieper drukt ze de speld in haar hand, totdat er warm bloed over haar pols loopt en er rode druppels op de vloer van het rijtuig spatten.

Eindelijk mindert de trein vaart. De remmen piepen. Als ze stilstaan, stopt ze de bebloede broche diep weg in haar jaszak, pakt haar rugzak en stapt uit.

Mensen drommen om haar heen. Twee vrouwen gillen en vliegen elkaar om de hals. Een lange man met een tulband spurt naar de poortjes. Een puisterige tiener wipt van de ene voet op de andere voor het bord met vertrektijden en propt zoutjes in zijn mond. Alles om haar heen lijkt te gonzen en te zoemen, terwijl zij roerloos op het perron staat, de enige die niet beweegt, en diep ademhaalt.

Bordjes wijzen in de richting van de metro, maar zij hijst de rug-

zak over haar schouder en loopt de andere kant op, naar de uitgang. Bij een drukke zebra steekt ze de straat over, en ze slaat links af naar de brug. In de verte doemt de Big Ben op; het is drie minuten voor twaalf.

Ze loopt stevig door, want ze weet precies waar ze naartoe gaat en wat ze moet doen. Maar dan ziet ze de rivier, een stromende zwarte massa die de stad doorsnijdt, en ze huivert. Wanneer ze zich dit moment voorstelde, was het water altijd grijs en rimpelloos, niet donker en dreigend als kolkende stookolie. Maar het maakt niet uit. Er is geen weg terug.

Halverwege de brug blijft ze staan; ze laat haar rugzak op de muur rusten. Dan kijkt ze snel om zich heen, klautert tegen het hek op en eroverheen, totdat ze aan de andere kant van de balustrade staat.

De neuzen van haar gympen balanceren gevaarlijk op het smalle betonnen randje. Ze grijpt zich vast aan de muur, trekt een gezicht als haar bloedende handpalm langs de ruwe stenen strijkt, en draait zich dan om, zodat ze met haar gezicht naar het water in de diepte staat. De wind blaast lokken haar voor haar gezicht, en haar ogen beginnen ervan te tranen. Ze knippert het waas weg.

‘Hé!’ roept iemand achter haar. ‘Hé, wat ben jij aan het doen?’

Haar tijd is om.

Ze kijkt strak naar de zee van grijze gebouwen aan de horizon, haalt nog één keer diep adem, en laat de balustrade los. Dan valt ze, suist ze omlaag.

De laatste lucht wordt uit haar longen geperst door de klap op het ijskoude water. Ze verzet zich tegen de instinctieve behoefte om met haar benen te trappen en met haar armen te maaien, geeft zich over aan de inktzwarte duisternis. Door het gewicht van haar kleen wordt ze als een steen naar de bodem van de rivier gezogen.

Tegen de tijd dat de Big Ben het middaguur slaat is ze weg, opgeslokt door de troebele diepten.

DORA

Heden

Het is al laat als Dora thuiskomt. Ze gaat het gebouw binnen door de zware metalen deur van de vroegere knopenfabriek en loopt de drie trappen op naar haar appartement. Het is koud en halfdonker in het trappenhuis, maar als ze de sleutel omdraait in het slot hoort ze muziek. Uit de keuken klinkt het uitnodigende geluid van pannen en bestek.

‘Schat, ik ben thuis!’ Ze doet haar hooggehakte schoenen uit en schopt ze op een stapel schoeisel naast de deur. Een natte neus en grote bruine ogen duiken op van achter de versleten leren bank, gevolgd door een kwispelende staart. ‘Hallo, Gormley,’ zegt ze, en ze geeft de hond een liefhebbende aai over zijn rug. ‘Nog avonturen beleefd?’

Dans chocoladebruine labrador kwispelt nog een keer, gaapt en sjokt terug naar de woonkamer.

‘Niet in de keuken komen!’ hoort ze Dan brullen. ‘Ik maak... iets experimenteels... minstens drie sterren... Je zult ervan smullen.’

Dora glimlacht; ze weten allebei dat Dan niet kan koken. Ze bekijkt de post op de tafel in de hal – alleen maar rekeningen. ‘Ik dacht dat we niets in huis hadden,’ zegt ze verbaasd.

‘Eh... dat was ook zo. O, shit!’ Er klettert iets op de vloer.

‘Heb je boodschappen gedaan?’

‘Zoiets. Je mag nog niet binnenkomen, het is bijna klaar.’

Dora loopt de woonkamer in, een grote, witte loft met aan twee kanten ramen van de vloer tot aan het plafond. Als ze doorloopt, ziet ze een beweging vanuit haar ooghoeken. Ze schrikt, maar kalmeert meteen als ze beseft dat het haar eigen spiegelbeeld is in de ramen; ze is gespannen. Gehoorzaam blijft ze in de kamer. Ze doet een paar lampen aan, zet een aantal van Dans rondslingerende kunstboeken terug op de plank naast de televisie. Gormley ligt naast de bank in zijn mand, volgt met lodderige ogen haar bewegingen. Dora kijkt om zich heen en vraagt zich af wanneer ze zich eindelijk thuis zal voelen in dit appartement. Ze wonen er nu een halfjaar, en ze zijn nog maar nauwelijks met de verbouwing begonnen. De kale bakstenen muren zijn wit geschilderd en de houten vloer is geschuurd en gelakt. Het is schoon en ruim, maar het voelt een beetje als een tentoonstellingsruimte zonder tentoonstelling. Ze hebben geen tijd om er een thuis van te maken, er is altijd iets.

‘Oké, je mag komen!’ hoort ze Dan roepen.

Dora duwt tegen de keukendeur, maar die zit weer eens klem op het versleten linoleum. Ze zet haar schouder ertegenaan en de deur vliegt met een klap open.

Dan staat bij de gammele schragentafel die hun keukentafel moet voorstellen. Met een zwierig gebaar wijst hij op twee kommen dampende tomatensoep en een bord met beboterde witte boterhammen. Op het aanrecht staat het opengemaakte soepblik. Ze loopt naar hem toe en slaat zijn armen om zijn nek, drukt een kus op zijn stoppelige kin.

‘Ik heb de hele dag niets gezien waar ik zo blij van word.’

‘Was het zo erg? Hoe ging de presentatie?’

Dora haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet. De cliënt liet weinig los.’

‘Was je baas wel tevreden?’

‘Ik geloof van wel. Maar hij is pas echt tevreden als ze het contract tekenen. Het zou een enorme boost zijn voor het bureau – en voor mij trouwens ook,’ voegt ze eraan toe, ‘want ik zou de account krijgen.’

Dan laat haar los uit zijn stevige omhelzing en trekt haar mee

naar de tafel. 'Kom, laten we gaan eten voordat het koud wordt.'

Dora gaat zitten en pakt een snee brood. 'Lief dat je eten hebt gemaakt.'

'Het stelt niets voor.' Hij schuift een beker thee naar haar toe. 'Voel je je niet lekker? Je bent een beetje bleek.'

'Ik voel me prima. Het was gewoon een lange dag. Ik ben moe.' Bezorgd kijkt hij haar aan. 'Je werkt te hard.'

'Dat valt wel mee.' Ze verandert snel van onderwerp. 'Hé, hoe was jóúw dag? Heb je veel kunnen doen?'

Het is alsof iemand licht heeft aangedaan op Dans gezicht. 'Het ging fantastisch. Dit is echt een doorbraak. Ik weet precies hoe mijn volgende werk eruit gaat zien. En Kate Grimshaw belde terug om te bevestigen dat ze drie beelden van mijn expositie wil hebben, dus ik krijg het de komende maanden behoorlijk druk.'

'Wat fijn!' Dora houdt haar beker omhoog en hij tikt er met de zijne tegenaan. 'Wauw, dat is geweldig goed nieuws.' Ze weten allebei dat Dan heeft geworsteld met een gebrek aan inspiratie. Zijn laatste serie bronzen sculpturen was te zien in een kleine Londense galerie en een bekende kunstverzamelaar heeft ze gekocht, maar sindsdien staat hij onder grote druk om met iets beters te komen. Dora weet dat hij het er heel erg moeilijk mee heeft, dus is het een opluchting om te horen dat hij eindelijk inspiratie heeft. 'Wil je me er iets over vertellen?'

Dan schudt zijn hoofd. 'Sorry, niet over dit werk. Het is een verassing.'

'Spannend. Dus de achterkamer is van nu af aan verboden terrein?'

'Ja. En het is een atelier, weet je nog, geen achterkamer.'

Ze glimlacht. Er valt een gemoedelijke stilte terwijl ze soep slurpen totdat ze hun kom allebei leeg hebben geschraapt.

'Ik was wel af.'

'Wacht nog even. Ik heb deze voor je gekocht.' Hij steekt zijn hand uit, met twee bruine capsules erin.

'Wat zijn het?' vraagt ze argwanend. 'Toch geen tranquillizers voor paarden?'

'Vitamines. Mrs. Singh van de winkel op de hoek zegt dat je er meteen mee moet beginnen.' Hij kijkt haar stralend aan, en Dora

pakt de capsules uit zijn uitgestrekte hand en legt ze naast haar lege kom.

‘Bedankt,’ zegt ze. In stilte vraagt ze zich af hoeveel mensen hij het nieuws al heeft verteld. Ze moeten praten. Maar niet nu, niet nu hij zo blij is over zijn nieuwe werk. Het kan wachten.

Die nacht wordt ze wakker van de regen die boven hun bed op het dak roffelt. Dan loopt in paniek heen en weer door de donkere kamer.

‘Heb je hulp nodig?’ Steunend op een elleboog kijkt ze om zich heen.

‘Nee, blijf maar lekker in bed liggen. Het gaat wel.’ Ze hoort dat hij struikelt over een pan. Er gutst water over de vloer. ‘Dat stomme dak.’

Geamuseerd gaat ze weer liggen, terwijl hij de zorgvuldig samengestelde verzameling pannen en kommen verschuift, totdat het geluid van water dat erin druppelt zich vermengt met het kabaal van de regen op het dak.

‘Het is bijna zomer,’ probeert ze opgewekt.

‘Hmm...’ broemt hij alleen.

Dat baart haar zorgen, want meestal is hij de optimist. De makelaar die hen in de haveloze oude fabriek rondleidde, noemde de ruimte trots ‘een loft in New Yorkse stijl’, maar ze wisten allemaal dat het een verkooppraatje was. In werkelijkheid was het de groezelige en vervallen bovenste verdieping van een oude fabriek in East End. De ruimte bood fantastische mogelijkheden, en voor Dan was er een atelier waar hij zijn complexe bronzen beelden kon maken, maar de verdieping leek nog niet bij benadering op de mooie, moderne loft die Dora voor zich had gezien toen ze er de eerste keer rondkeken. In de praktijk is het bepaald geen feest om er te wonen, en vanaf het moment dat ze het appartement hebben gekocht is Dan telkens degene die haar zorgen over rottende balken, lekkende leidingen en gaten in het dak probeert weg te lachen.

‘Kom toch weer naar bed. We kijken er morgen wel naar,’ zegt ze.

‘Dat zeggen we nu al een halfjaar.’

‘Ik weet het. Maar dit keer doen we het echt, oké?’

Dan geeft zich gewonnen en duikt onder de dekens, wrijft zijn koude voeten tegen haar aan, en zij slaakt een kreet. ‘Sorry, je bent zo lekker warm.’

Ze draait haar rug naar hem toe en nestelt zich behaaglijk tegen zijn vertrouwde lichaam, lepeltje lepeltje. Hij legt een arm over haar middel, en zijn hand, ruw en sterk, blijft liggen op haar buik. Ze voelt zijn adem in haar nek vertragen en beseft dat hij al bijna slaapt. Ze benijdt hem erom dat hij zo makkelijk in slaap valt, onschuldig als een kind. Zelf heeft ze al heel lang niet meer zo geslapen, en nu ze wakker is, slaan haar gedachten op hol.

Eerst denkt ze aan de pitch voor Sunrise Cereals op haar werk, aan de rol die ze er zelf in heeft gespeeld. Overdag had ze het gevoel gehad dat het goed was gegaan, maar nu, liggend in het donker, luisterend naar de regen, begint ze eraan te twijfelen. Ze weet dat ze urenlang wakker zal liggen als ze erover begint te piekeren, dus probeert ze zich op het ontspannen van haar tenen te concentreren. Dat moet je volgens die zelfhulpboeken toch doen als je niet kunt slapen? Begin bij je tenen en ga dan via je benen omhoog, zodat je telkens een nieuw deel van je lichaam ontspant. Tegen de tijd dat je bij je neus bent, slaap je als een roos. Dat heeft ze ergens gehoord.

Maar ze is pas bij haar knieën, kan zich er niet goed op concentreren, laat staan dat ze een ontspannen gevoel kan oproepen, als ze vanbinnen kille paniek voelt opkomen. De laatste paar nachten is het steeds hetzelfde liedje: haar binnenste raakt in de greep van een ijzige kou, en plotseling heeft ze het gevoel dat de lucht uit haar longen wordt geperst, alsof er iets zwaars boven op haar ligt en haar in de matras drukt. Dora’s hart begint wild te bonzen.

‘Dan?’ zegt ze in het donker.

Ze krijgt geen antwoord, hoort alleen het kletteren van de regen en het bonzen van haar eigen hart.

‘Dan, ben je wakker?’ Ze stoot hem aan.

‘Mmm...’ broemt hij. ‘Nee.’

‘We moeten praten.’ Ze houdt het geen seconde langer vol.

Met zijn arm trekt Dan haar dichtertegen zich aan. ‘Ga nou slapen. We doen morgen wel iets aan het dak.’

‘Ik wil niet over het dak praten.’ Ze slikt om van de zure smaak in haar mond af te komen. ‘Ik eh... Het gaat over de baby.’

Ze voelt zijn lichaam verstijven en hij houdt zijn adem in. ‘Wat is er met de baby?’ vraagt hij.

‘Ik vind dat we erover moeten praten.’

‘Nu?’

‘Ja.’

Dan richt zich half op en kijkt haar aan. ‘Wat is er dan?’

Ze haalt diep adem, probeert kalm te blijven. ‘Het is alsof we stuurloos rondobberen, alsof we het leven maar zo’n beetje over ons heen laten komen. Ik vind dat we moeten bedenken of we dit kind echt wel willen. Het is zo’n enorme verantwoordelijkheid, een kind. Hoe kunnen we in hemelsnaam een kind opvoeden als we niet eens een droog huis hebben?’ Dora hoort zelf dat haar stem lichtelijk hysterisch klinkt.

Dan blijft een poosje zwijgen. ‘We fiksen dit appartement heus wel, maak je geen zorgen. Mijn nieuwe opdracht brengt geld in het laatje. Het is lente, dus we kunnen het dak laten repareren, en daarna pakken we het vocht in de keuken en de badkamer aan. Dan is het alleen nog een kwestie van afwerking.’ Hij onderdrukt een gaap. ‘We hebben altijd geweten dat het tijd zou kosten om alles op te knappen. Ik dacht dat je het niet erg vond.’

‘Ik vond het ook niet erg... vánd,’ verbetert ze zichzelf. ‘Maar daar gaat het niet om. Niet echt. Ook, maar er is meer.’ Ze slikt. ‘Vraag jij je nooit af of je er wel aan toe bent om vader te worden?’

Dan zegt niets.

‘Ik weet niet,’ vervolgt ze met een klein stemmetje, ‘of ik moeder wil worden. Ik weet niet of ik het aankan. Dan zijn we geen stel meer, maar een gezin.’

Dan zucht. ‘Ik denk dat elke aanstaande ouder zich zorgen maakt, Dora. Het hoort erbij. Ik weet wel dat het niet de bedoeling was,’ zegt hij gapend, ‘maar het is toch geweldig? Een gezin.’ Hij wacht even. ‘Ik verheug me erop.’

Dora draait zich in zijn armen op haar rug en staart naar de

leegte boven hun hoofden. Voor Dan zijn de dingen altijd zo simpel, zwart of wit. Dat vindt ze fijn. Maar haar leven is niet zwart-wit. Het hare bestaat uit schakeringen grijs, als een schilderij van donderwolken boven een schoorsteenmantel. Hoe kan een man als hij, een man met niets dan lichtheid in zijn hart en zo'n optimistische kijk op het leven, begrijpen wat zij voelt?

‘Dora, heeft dit met je familie te maken? Met... je weet wel?’

Ze knikt, maar kan geen woord uitbrengen.

‘Ik weet dat het vreselijk is geweest. Je hebt me er niet veel over verteld, maar ik weet dat het je nog altijd achtervolgt. Gelooft me, Dora, ik wil het begrijpen, echt waar.’

Ze verroert zich niet.

‘Voor jou is dit een kans om het achter je te laten, begrijp je dat dan niet?’ Hij trekt haar tegen zich aan en zijn hand strijkt zacht en geruststellend over haar buik. ‘Het is een nieuw leven, een nieuw begin. Wij en onze baby. Straks hebben we een eigen gezinnetje. Wil je dat dan niet?’

Dora weet niet wat ze moet zeggen. Natuurlijk wil ze met Dan samen zijn. Ze houdt van hem, ze vindt het fijn om samen in Londen te wonen. Hij is haar rots in de branding. En toch is ze tegelijkertijd volkomen verlamd. Er zijn jaren verstreken, en toch voelt ze zich nog hetzelfde meisje van vroeger. Er is niets veranderd, niet wezenlijk. Hoe kan ze zelfs maar overwegen om de verantwoordelijkheid van het moederschap op zich te nemen. De verantwoordelijkheid voor een ander menselijk wezen, als ze zich in het verleden zo catastrofaal onverantwoordelijk heeft getoond? In feite vindt ze dat ze geen eigen gezin verdient. Dat ze Dan niet verdient. Dat ze het niet verdient om gelukkig te zijn. Maar hoe moet ze hem dat uitleggen?

‘Ga maar lekker slapen,’ mummelt Dan in haar hals. ‘Alles lijkt altijd erger in het donker. We praten er morgen wel over.’ Ze voelt de arm op haar buik verslappen en weet dat hij al bijna weer slaapt. ‘Morgen voel je je weer stukken beter,’ fluistert hij.

‘Welterusten,’ zegt ze, en ze draait zich weer op haar zij.

Met open ogen staart ze in het niets. Dan heeft ongelijk. Ze weet dat ze zich morgen niet beter zal voelen. Al tien jaar lang neemt ze

zich voor dat ze zich de volgende dag beter zal voelen. En elke ochtend weer wordt ze wakker met het vreselijke besef dat zij haar familie in het ongeluk heeft gestort. Soms heeft ze het gevoel dat ze haar allemaal in de steek hebben gelaten, alsof ze is afgesneden en zich in haar eentje door het leven moet slaan. Maar dan bedenkt ze dat het háár schuld is dat ze uit elkaar zijn gedreven als wrakhout na een schipbreuk. Het schuldgevoel is als een diepe, kloppende pijn.

Als Dan zachtjes begint te snurken, doet Dora haar ogen dicht. Ze wil slapen, maar weet dat het voorlopig niet gaat lukken. Haar gedachten dwalen af naar het verleden. Langzaam zweeft ze over een lange, met bomen omzoomde oprijlaan. Bijna kan ze de platanen horen ritselen in de wind, bijna kan ze het zout ruiken dat door een briesje wordt meegevoerd. Ze maakt een bocht, en ziet een grote, oude boerenhoeve hoog op de kliffen van Dorset. De witgekalkte muren glinsteren als een baken in de zon. Als ze dichterbij komt, ziet ze de klimop die tegen een van de muren omhoog kruipt tot aan het dak van grijze leisteen. Dan komt ook de voordeur van massief eikenhout in beeld, wit uitgeslagen door de elementen en de tijd. In gedachten legt ze een hand tegen het gladde, vertrouwde hout, duwt ze de deur open en komt ze in de koele, donkere hal, waar de voetstappen van generaties Tides als een echo zijn blijven hangen. Ze komt langs een openstaande deur, maar besteedt geen aandacht aan de elegante vrouw met donker haar die zich over een met papieren en boeken bezaaid bureau heeft gebogen. Gegiechel komt als een waterval omlaag van de krakende trap, maar die keert ze de rug toe. In de woonkamer zit een knappe man met blond haar met een krant op zijn schoot, maar ook die laat ze links liggen op haar weg naar de serre. Door de openstaande deuren komt haar de verleidelijke geur van rozen en seringentegemoet. Dan zweeft ze naar buiten, over het grote gazon in de richting van de sirenenzang van de zee, die ver in de diepte tegen de kliffen beukt.

Bij een oude kersenboom draait ze zich om, en ze bestudeert het huis met zijn hoge schuiframen. Ze staart ernaar, probeert door te dringen in de duisternis erachter, maar de ruiten zijn ondoorzichtig doordat ze glinsteren in de zon.

Clifftops. Het huis waar ze zo lang heeft gewoond.

Dan zucht in zijn slaap, en als Dora haar handen op haar nu nog platte buik legt en nadenkt over de toekomst, dringt het besef opeens tot haar door. Ze kan zich niet langer blijven verschuilen. Ze moet terug naar Clifftops. Ze moet terug om het verleden onder ogen te zien.